

Al cor de Catalunya trobem la Mercè Piñot, una manresana dins del món empresarial del marcatge: **“De fet, jo sóc al negoci familiar perquè el meu pare em va instar a col·laborar-hi. Jo sóc arquitecta, havia tingut un despatx propi i treballat en un *consulting*; a casa vaig començar col·laborant-hi en publicitat i disseny. Més tard, com que m’interessava, vaig estudiar direcció de màrqueting per ficar-m’hi una mica més, ara fa cinc anys que m’hi vaig acabar d’introduir, i per això em vaig preparar fent un curs de direcció d’empreses.”**

Així doncs, Framun és avui dia, amb els seus quaranta-cinc treballadors, la culminació d’una empresa familiar sorgida el 1908 i dedicada al subministrament de segells de goma a tot el Bages. **“El meu pare, en Josep Piñot, la va comprar ara fa trenta-set anys. D’ell va ser la iniciativa de començar a importar productes i distribuir-los amb contracte exclusiu a tota Espanya, sempre dins el camp del marcatge per a indústries, bancs i oficines, això sí.”**

La Mercè continua explicant-nos en què consisteix exactament això del marcatge: **“Nosaltres ens dediquem bàsicament als segells de goma, tant els tradicionals com els automàtics, a la maquinària per fer segells de cautxú, que fabriquem, distribuïm i exportem, i a la papereria, que inclou tota mena de material d’oficina. També fornim material, especialment tintes, per a la flexografia. La nostra intenció és anar-nos especialitzant en el gran subministrament per a empreses amb un bon producte, el vuitanta per cent del qual és d’importació.”**

L’essència de Framun, en qualsevol cas, és comercial, amb un volum diari d’unes cent comandes. Per això la xarxa de vendes és tan important com el producte. **“Ara mateix ens podem permetre tenir més comercials exclusius nostres i no només multicartera, alhora que ampliem les àrees de distribució i el catàleg.”** La Mercè comparteix amb el seu pare la direcció del negoci: **“Faig una mica de tot: publicitat, recerca de nous productes a l’estranger, per aconseguir-ne la importació amb distribució exclusiva dins d’Espanya -si no, no ens interessen-, i també apago focs dins l’empresa. Només fa cinc anys que ocupo un càrrec de responsabilitat, però sempre he viscut el negoci de ben a prop.”**

El cas és que estem parlant de tota una nissaga d’emprenedors: el pare va aixecar dues empreses, l’una dedicada al marcatge, que avui dia comparteix amb la Mercè, i l’altra dedicada al sistema de marcatge per a cadenes de muntatge, que porta juntament amb el seu fill Jordi. Aquesta ha estat la creadora del sistema làser dinàmic, el qual exporten arreu del món. La successió queda completa amb la petita dels Piñot, gerent de la botiga de distribució a tota la comarca, i la mare, que tot i dedicar-hi menys hores també fica cullerada al negoci familiar.

Quant a això, la Mercè somriu i diu que és feliç fent el que fa, que no ha tingut mai cap mena de problema i que la relació amb el seu pare és perfecta, en tots els sentits. **“Si no m’agradés o no m’entengués amb el meu pare no hauria deixat l’arquitectura, encara que sempre que puc hi faig alguna incursió. La col·laboració entre nosaltres és total: compartim decisions, ens demanem consell... Si**

l’un prenguéss decisions sense l’altre la cosa no rutilaria.” La nostra protagonista ens explica que el seu pare té una vitalitat envejable. Cada any té intenció de plegar, però continua al peu del canó: **“Abans prenia les decisions sol -era el que se’n diu un dictador democràtic-, i ara no acaba de retirar-se perquè suposo que ho porta a la sang... O potser és que ha sentit allò que els fills desfan el que els pares han bastit!”**

Si el conflicte generacional no existeix a Framun, potser sí que hi trobarem la guerra de sexes: **“En aquest sentit tampoc no em puc queixar, tot i que som tres homes i jo -el pare, un assessor extern i el director de vendes- els qui formem el que seria el consell d’administració. Algun home m’ha reconegut que quan em va veure va pensar ‘ai, aquesta nena, a veure què farà’, però m’ho ha confessat després d’un temps de conèixer-nos. I si voleu que us digui la veritat, quan a la feina encaixo mans amb senyors per primera vegada prefereixo no imaginar-me què pensen, si ho fes patiria massa.”**

Tot i no ser el cas, la Mercè sap tanmateix que a Manresa, com a tot arreu, sovint les dones són tractades amb inferior consideració, respecte els seus companys: **“Curiosament, a l’empresa més de la meitat dels treballadors són senyores, i hi ha hagut qui s’ha exclamat, davant d’aquest fet, però és ben normal: a Framun hi ha feines ben adequades per a dones, mentre que potser un lloc de comerciant que ha de tirar milles no interessa tant, a la senyora amb fills. En termes generals crec que la dona catalana no té res a envejar ni a les espanyoles ni a les estrangeres.”**

La nostra protagonista diu això per pròpia experiència, perquè la seva feina li ha donat l’oportunitat de conèixer altres terres i altres gents: **“Al Japó, per exemple, les dones les tenen per a res, a casa; només darrerament les filles s’incorporen a l’empresa. I a Europa, a Alemanya, per exemple, la dona amb fills ha de deixar de treballar; no és gens ben vist que una dona amb criatures petites faci carrera professional. Ja ho veieu, no és pas una qüestió de desenvolupament.”**

La Mercè es perfila com un personatge entranyable, i costa de creure quan ens assegura que en els negocis és tan dura com el seu interlocutor. **“Les dones són negociants més àrdues, has d’estar-hi a l’altura; a un home els pots tractar amb més franquesa”,** afegeix. Divorciada i sense fills, l’empresària confessa tot seguit que no li interessien gens les manifestacions feministes, que hi ha discursos que avui ja són obsolets i que, personalment, no té cap reivindicació a fer: **“A casa ens han pujat a tots els germans sense diferències; a les noies ens han donat les mateixes oportunitats que als nois i no ens han imposat cap camí a la vida.”**

Així les coses, la Mercè reserva aquestes darreres línies per a la seva mare, la Montserrat, i sobretot per al seu pare, i ho fa en senyal d’agraïment tant en el seu paper de filla com des del punt de vista de responsable de Framun: **“Tots dos han confiat moltíssim en els fills, però ell mai a cegues. Com a bon empresari que és no dubtaria mai a professionalitzar l’empresa, si un fill no servís.”**

Mercè Piñot - Manresa (el Bages)